

Tow. Naukow. Pleckiego

F941

Bibliot. im. Zielińskich

DEKRET

w przedmiocie opłat od podań

oraz

od świadectw urzędowych

i

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu celem wykonania dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat od podań oraz od świadectw urzędowych.

Cena 50 fenigów.

PŁOCK.

Nakładem Dziennika Urzędowego.

1919.

B.

1919

1-55

F. 941

DEKRET

w przedmiocie opłat od podań oraz od świadcstw urzędowych.

Na wniosek Rady Ministrów postanawiam co
następuje:

I. PODANIA.

Przedmiot.

Art. 1. Opłacie w myśl dekretu niniejszego podlegają podania, wnoszone do urzędów państwowych, mających siedzibę na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego oraz załączniki do takich podań.

Art. 2. Dekret niniejszy niema jednak zastosowania do podań, wnoszonych do sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Art. 3. Przepisy dekretu niniejszego, dotyczące podań, stosować należy—o ile nie postanowiono inaczej—również do załączników.

Art. 4. Jeżeli w myśl przepisów, obowiązujących pewien urząd państwowy, wolno pewnego rodzaju wnioski lub oznajmienia składać ustnie i jeżeli urząd odnośny, aby stwierdzić tego rodzaju ustne oświadczenie, sporządził protokół lub inne

pismo, które następnie petent podpisał, natenczas ów protokół lub pismo oraz jego załączniki podlegają opłacie takiej, jaka przypadłaby w razie wniesienia podania tej samej treści.

Art. 5. Jeżeli dwie lub więcej osób wniosło podanie we własnym imieniu albo jeżeli osoba, która wniosła podanie, uczyniła to w imieniu dwu lub więcej osób w charakterze ich prawnego zastępcy lub pełnomocnika, natenczas opłata przypada z reguły tyle razy, ile osób wniosło podanie w imieniu własnym lub ile jest osób, w których imieniu wniosek podanie prawny zastępca lub pełnomocnik. Opłata jednokrotna przypada tylko o tyle, o ile odosne osoby zgłosiły żądanie, w podaniu zawarte, jako współwłaściciele co do majątku wspólnego lub o ile żądanie opiera się na jednym i tym samym tytule prawnym. Załączniki do podań, określonych w artykule niniejszym, podlegają zawsze opłacie jednokrotnej.

Uwolnienia przedmiotowe.

Art. 6. Opłacie w myśl dekretu niniejszego nie podlegają podania następujące:

- 1) zawierające wnioski w sprawach publicznych;
- 2) zawierające wiadomości, udzielone w myśl obowiązującego przepisu albo na żądanie władzy, wystosowane w sprawie publicznej;
- 3) podania do władz oświatowych oraz do zakładów naukowych i szkolnych—z wyjątkiem podań w sprawach gospodarczych tych władz i zakładów;
- 4) dotyczące wyborów do Sejmu lub do ciał reprezentacyjnych samorządowych;
- 5) podania w sprawie służby wojskowej;

- 6) podania osób, które pozostają lub pozostawały na służbie państwa lub związków samorządnych oraz członków rodzin tych osób w sprawach, dotyczących stosunku służbowego;
- 7) o posady w urzędach państwowych;
- 8) wnoszone do urzędów państwowych, sprawujących zarząd majątkiem państwowym lub prywatnym, o ile dotyczą bezpośrednio eksploatacji tego majątku;
- 9) podania osób, korzystających z usług kolei żelaznej, poczty, telegrafu, telefonu lub innych urządzeń użyteczności publicznej, dotyczące tego stosunku do wspomnianych przedsiębiorstw, jeżeli te przedsiębiorstwa są własnością państwa lub pozostają pod zarządem państwowym;
- 10) zawierające dane celem dokonania wymiaru lub poboru danin publicznych;
- 11) zawierające dane co do rodzaju lub wysokości danin publicznych lub innych kwot, wnoszonych do kas państwowych,— w szczególności też deklaracje płatnicze;
- 12) podania o zwrot nienależnie pobranych danin publicznych, jeżeli je uiszczono bez nakazu płatniczego władzy, powołanej do wymiaru odosnej daniny, lub w kwocie wyższej, niż ustalona w nakazie płatniczym albo w decyzji, wydanej wskutek odwołania się;
- 13) odwołania, określone w art. 28 dekretu niniejszego;
- 14) podania w sprawach przymusowego wywłaszczenia na użytek publiczny, wnoszone przez osoby, których majątek ulega wywłaszczeniu;

- 15) dotyczące ubezpieczeń przymusowych;
- 16) o udzielenie patentów na wynalazki, o ochronę wzorów rysunkowych i modeli oraz o ochronę znaków towarowych;
- 17) dotyczące spraw, należących do zakresu działania Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej oraz urzędów podwładnych mu;
- 18) dotyczące spraw, należących do zakresu działania instruktora stowarzyszeń przemysłowo-rzemieślniczych;
- 19) wnoszone do urzędów, którym powierzona jest legalizacja statutów stowarzyszeń spółdzielczych oraz związków tychże i nadzór nad nimi, a dotyczące spraw powyższych;
- 20) wnoszone do Urzędów Ziemskich w postępowaniu unormowanym dekretem Rady Regencyjnej z dn. 11 października 1918 r., Dziennik Praw poz. 22;
- 21) dotyczące ujawnienia czynów, zagrożonych karą w kodeksie karnym albo w przepisach administracyjnych lub skarbowych;
- 22) o wydanie tymczasowego dowodu osobistego (rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 30 listopada 1918 r., Monitor Polski № 223);
- 23) o wydanie świadectw urzędowych, wymienionych w art. 34 dekretu niniejszego pod LL. 5—7;
- 24) podania osób, którym sąd przyznał prawo ubogich, wnoszone do władz administracyjnych, a pozostające w związku ze sprawą, co do której uzyskano prawo ubogich;
- 25) podania osób, dotkniętych klęską żywiołową, o zapomogi lub ulgi przy stosowaniu obowiązujących przepisów;
- 26) podania, dotyczące spraw, należących do

zakresu działania „państwowego urzędu do spraw powrotu jeńców, uchodźców i robotników“ oraz urzędów podwładnych mu;

Art. 7. Podanie, od którego opłatę uiszczono, zwrócone petentowi bez rozpatrzenia z powodu wniesienia do urzędu niewłaściwego, nie podlega opłacie ponownej, jeżeli petent złożył je następnie w urzędzie właściwym.

Uwolnienie osobiste.

Art. 8. Osobiste uwolnienie od opłat, unormowanych w części I dekretu niniejszego, przysługuje:

- 1) państwu polskiemu;
- 2) związkom samorządnym, mającym siedzibę w Polsce;
- 3) kościołom i gminom wyznaniowym, przez państwo polskie uznanym;
- 4) fundacjom, zakładom i zrzeszeniom, prawnie istniejącym, jeżeli siedziba tych instytucyj znajduje się w Polsce, a za cel mają wyłącznie działalność dobroczynną albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną; uwolnienie to dotyczy również podań o legalizację.

Art. 9. Fundacjom, zakładom i zrzeszeniom, które mają na celu działalność, określoną w art. 8, jeżeli ich siedziby znajdują się zagranicą, może być przyznane uwolnienie osobiste w drodze decyzji Ministra Skarbu.

Art. 10. Jeżeli jedno i to samo podanie wniosły dwie lub więcej osób, przyczem niektórym tylko przysługuje osobiste uwolnienie, natenczas osoby niewolnione ubowiązane są solidarnie do uiszczenia całej opłaty.

Wysokość opłaty.

Art. 11. Opłata wynosi — o ile dekret niniejszy nie stanowi inaczej — 4 marki polskie od pierwszego arkusza i 2 marki polskie od każdego następnego arkusza.

Art. 12. Jeżeli podanie wniesiono w dwu lub więcej egzemplarzach, natenczas należy uiścić 4 marki polskie od pierwszego arkusza jednego z tych egzemplarzy i po 2 marki polskie od każdego następnego arkusza wspomnianego egzemplarza i od każdego arkusza innych egzemplarzy.

Art. 13. Jeżeli prócz egzemplarzy oryginalnych wniesiono jeden lub więcej odpisów podania, natenczas stosuje się art. 12, jak gdyby odpisy były egzemplarzami oryginalnymi.

Art. 14. Jeżeli podanie dotyczy zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego albo na urządzenie lub zmianę instalacji, potrzebnej do wykonywania takiego przedsiębiorstwa, a załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu, natenczas zamiast opłaty w kwocie 4 marek polskich, ustanowionej w art. 11 i 12, uiścić należy opłatę w kwocie 10 mar. polskich. Obowiązujące przepisy w myśl których mają być w takich razach władzy państwowej zwrócone koszty oględzin, pozostają bez zmiany.

Art. 15. Jeżeli podanie dotyczy zatwierdzenia statutu, spółki akcyjnej lub zmiany takiego statutu, natenczas zamiast opłaty po 2 marki polskie, ustanowionej w art. 11 — 13, uiścić należy opłatę po 4 marki polskie.

Art. 16. Od każdego załącznika do podania, podlegającego opłacie w wysokości, oznaczonej w art. 11 — 14, przypada opłata w kwocie 1 marki polskiej za każdy arkusz. Od każdego zaś załącznika do podania, określonego w art. 15, przypada opłata w kwocie 4 marek polskich za każdy arkusz.

Art. 17. Opłaty, określone w art. 16, należy uiścić bez względu na to, czy załącznik jest dokumentem oryginalnym, czy odpisem oraz czy od rękopisma, stanowiącego załącznik, uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę skarbową.

Art. 18. Ilość arkuszy oblicza się osobno co do każdego egzemplarza podania (art. 12), co do każdego odpisu (art. 13) i co do każdego załącznika (art. 16). Niecały arkusz liczy się za cały. Minister Skarbu ustali rozmiar papieru, który uważa się za jeden arkusz.

Art. 19. W razie wniesienia podania, w którym patentent żąda zmiany decyzji w przedmiocie sprawy niniejszej publicznej, suma opłat, przypadających w myśl art. 11—18, nie może wynosić więcej niż czwartą część sumy spornej. Dotyczy to także odwołań o decyzji wydanych wskutek podań określonych w art. 6 pod L. 12.

Jeżeli wspomniana czwarta część nie jest podzielna przez 10 fenigów, ustala się opłatę w kwocie bezpośrednio wyższej, która jest w ten sposób podzielna.

Art. 20. Jeżeli patentent ma mieszkanie lub siedzibę na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej lub jeżeli patentent, mający mieszkanie lub siedzibę po za obszarem dawnego zaboru rosyjskiego, wniósł podanie do urzędu, znajdującego się na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej, natenczas

	zamiast marek polskich	uiścić należy koron	halerzy
	10	17	50
	4	7	—
	2	3	50
	1	1	70

W przypadkach, określonych w art. 19, opłata ustala się w kwocie podzielnej przez 10 halerzy.

Uiszczenie opłaty.

Art. 21. Sposób uiszczenia opłaty określi Minister Skarbu.

Art. 22. Jeżeli osoba, która wniosła podanie, nie otrzymała pokwitowania z przyjęcia podania, to pokwitowanie takie, obejmujące: imię i nazwisko lub firmę podającego, krótką treść podania, łączną ilość arkuszy do podania (art. 11—13), łączną ilość arkuszy do załączników oraz kwotę, uiszczoną tytułem opłaty, w myśl dekretu niniejszego, będzie wydane w razie uiszczenia opłaty w kwocie 60 fenigów.

W przypadkach, określonych w art. 20, pokwitowanie takie podlega opłacie w kwocie 1 kor.

Art. 23. Jeżeli podanie nie podlega opłacie, to również pokwitowanie, o którym mowa w art. 22, wolne jest od opłaty.

Odstępowanie w razie nieuiszczenia opłaty.

Art. 24. Jeżeli podanie, podlegające opłacie, zostało wniesione bez uiszczenia opłaty lub jeżeli uiszczono niedostatecznie, natenczas podanie pozostawia się w biegu aż do zupełnego uiszczenia opłaty. Urząd, do którego takie podanie wpłynęło, zawiadamia petentów lub jednego z petentów o pozostawieniu podania bez biegu i wyznacza termin, w ciągu którego opłata winna być uiszczona. Po bezskutecznym upływie tego terminu—zwraca podanie. Jeżeli wniesienie odnośnego podania stanowi czynność, dla której ustanowiony jest termin prekluzyjny, natenczas termin ten uważać się będzie zachowany tylko w razie uiszczenia opłaty w czasie, oznaczonym w zawiadomieniu.

Art. 25. Jeżeli w razie nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty od podania—poza przypadkami, wymienionymi w art. 6 pod L. 24,—

petent załączył świadectwo ubóstwa, natenczas urząd, do którego podanie wpłynęło, załatwi je, jeżeli uzna złożone świadectwo za dostateczne. W przeciwnym razie wystosuje uwiadomienie w myśl art. 24. Załatwienie mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty urząd winien umotywwać.

Art. 26. Przeciw zarządzeniom, określonym w art. 24 i 25, jeżeli opłaty nie uiszczono, nie przysługuje środek prawny.

Art. 27. Jeżeli urząd, do którego wniesiono podanie, uchybił postanowieniom artykułów 24 i 25, natenczas urzędnik, który ponosi winę, obowiązany jest—niezależnie od odpowiedzialności dyscyplinarnej—do uiszczenia opłaty. Dokładne przepisy w tym względzie wydane zostaną w drodze rozporządzenia Rady Ministrów.

Srodki prawne.

Art. 28. Jeżeli strona uczyniła zadość wezwaniu, określönemu w art. 24, może w ciągu miesiąca od uiszczenia opłaty wnieść odwołanie do urzędu, od którego pochodzi wezwanie. Urząd ten przedkłada odwołania, wniesione w właściwym terminie, do ostatecznej decyzji Ministerstwu Skarbu.

Art. 29. Przepisy o odwołaniu się urzędnika w razie nałożenia nań obowiązku uiszczenia opłaty w myśl art. 27, wyda Rada Ministrów.

II. ŚWIADECTWA URZĘDOWE.

Art. 30. Zaświadczenia, wydawane stronom w ich sprawach prywatnych przez urzędy państwowe, mające siedzibę na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego z wyjątkiem tych, które wydają sądy i urzędy wymiaru sprawiedliwości, podlegają opłacie, która—o ile dekret niniejszy nie stanowi inaczej—wynosi 4 marki polskie.

Art. 31. Opłacie w kwocie 3 marek polskich ga poświadczenie własnoręczności podpisu.

Art. 32. Opłacie w kwocie 4 marek polskich żądy arkusz podlegają odpisy, zaopatrzone w po-
łożenie zgodności z oryginałem.

Art. 33. Jeżeli urząd, wydający świadectwo 30—32, ma siedzibę na obszarze byłej okupa-
nistrjacko - węgierskiej, natenczas zamiast ma-
polskich 4 uścić należy 7 koron, zamiast marek
nich 3 uścić należy 5 kor. 20 h.

Przepis ten stosuje się do odpisów (art. 32)
niezależnie wówczas, jeżeli wydaje się je wskutek po-
dań osoby mającej mieszkanie lub siedzibę na
obszarze b. okupacji austrijacko-węgierskiej.

Art. 34. Nie podlegają opłacie świadectwa:

- 1) wydane wskutek podania (art. 1—10 de-
kretem niniejszego);
- 2) wydane celem dołączenia do podań, wy-
szeregowanych w art. 6;
- 3) wydane osobom, wymienionym w art. 8 i 9;
- 4) szkolne;
- 5) nieskazitelnosci obywatelskiej;
- 6) szczepienia ospy;
- 7) ubóstwa.

Postanowienie, zawarte w artykule niniejszym
L. 1, nie dotyczy odpisów.

Art. 35. Jeżeli świadectwo, określone w art.
od L. 2 lub 3, ma być użyte nie według prze-
znaczenia pierwotnego, natenczas należy przed tem
zapłacić uścić opłatę stosownie do art. 30—33.

Art. 36. W przypadkach, określonych w art.
od LL. 1—3, ma urząd, wydający świadectwo,
zobowiązać na niem powód uwolnienia do opłaty.

Art. 37. Co do uiszczenia opłaty od świadectw
w postępowaniu w razie nieuiszczenia.

i środków prawnych — stosuje się analogicznie art.
21 oraz 24—29.

III. PRZEPISY PRZECHODNIE.

Art. 38. Dekret niniejszy stosuje się do po-
dań, wniesionych od czasu ogłoszenia go w Dzien-
niku Praw, oraz do świadectw, wydanych od tegoż
czasu.

Art. 39. Z chwilą wejścia w życie dekretu
niniejszego przestają obowiązywać na ziemiach pol-
skich dawnego zaboru rosyjskiego wszystkie prze-
pisy dotychczasowe, dotyczące przedmiotów, unor-
mowanych w tym dekrete. Nadto przestają obo-
wiązywać przepisy dotychczasowe, dotyczące opłaty
za odpowiedź na podania, wnoszone do urzędów
państwowych.

Art. 40. Wykonanie dekretu niniejszego po-
ręczam Ministrowi Skarbu, który, o ile wykonanie
dotyczy zakresu innych ministerstw, ma się poroz-
umieć z ministrami właściwymi.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Skarbu:

(—) *Dr. English.*

ROZPORZĄDZENIE

ministra Skarbu celem wykonania dekretu
dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat
od podań oraz od świadectw urzędowych.

§ 1. Za jeden arkusz (art. 18 dekretu) uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm.² Co do planów uważa się za jeden arkusz papieru o powierzchni, nie przewyższającej po jednej stronie 3500 cm.²

§ 2. Na pierwszej stronie podania, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach — na pierwszej stronie jednego egzemplarza, należy nakleić marki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, przypadających od wszystkich arkuszy (art. 11) i wszystkich egzemplarzy (art. 12) od odpisów (art. 13) od wszystkich załączników.

§ 3. W razie braku marek stemplowych można opłaty, określone w § 2, uiścić przez wniesienie leżnej kwoty gotówką do kasy powiatowej. Uiszczenie w sposób powyższy nastąpić ma przed złożeniem podania. Kasa powiatowa uwidoczni na podaniu pobraną kwotę oraz pozycję dziennika kasowego.

Również można w razie braku marek stemplowych uiścić wspomniane opłaty gotówką w urzędzie, którego się podanie składa. Uiszczenie w ten sposób następuje równocześnie ze złożeniem podania.

Urząd zapisuje pobraną kwotę do księgi opłat (§ 1) i wydaje stronie pokwitowanie. Pokwitowanie wystawić należy w formie następującej: „Od podania L /19 . . . uiszczono opłatę w kwotę Poz. ks. opl. Ma być zaopatrzone w pieczęć urzędową i w podpis urzędnika, zapożyczającego treść podania do dziennika podawczego.

§ 4. Urzędnik, któremu poruczone jest zanieśenie treści podania do dziennika podawczego, obowiązany jest na pierwszej stronie podania, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach — na pierwszej stronie jednego egzemplarza, zaznaczyć łączną ilość arkuszy co do wszystkich egzemplarzy i odpisów (art. 11—13) i łączną ilość arkuszy co do wszystkich załączników. Nadto winien podać wartość naklejonych marek stemplowych lub kwotę uiszczoną gotówką (§ 3), względnie zanotować opłaty nie uiszczono. W razie uiszczenia gotówką (ustęp drugi § 3) ma uwidocznić na podaniu pozycję księgi opłat (§ 11).

§ 5. Urzędnik, któremu poruczone jest zanieśenie podania, lub inny urzędnik, przezeń powołany, ważniony, sprawdza adnotację, określoną w § 4. W razie uiszczenia opłaty markami stemplowymi (ustęp pierwszy § 3) wspomniany urzędnik kasuje marki stemplowe, jeżeli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo zdjęto z innego papieru. W razie niekasowania należy albo:

- a) na każdej marce stemplowej wycisnąć pieczęć urzędową w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na marce, część na papierze, albo
- b) każdą markę stemplową przekreślić na papierze w ten sposób, aby końce linii znajdowały się poza markami na papierze.

Prócz tego należy—bez względu na to, które

z powyższych dwóch sposobów użyto, — wypisać na markach atramentem datę skasowania.

Kasowanie marek stemplowych przez urzędnika, zapisującego treść podania do dziennika podawczego, lub przez petenta nie jest dopuszczalne.

§ 6. Pokwitowanie, określone w art. 22, wydaje urzędnik, zapisujący treść podania do dziennika podawczego.

Uiszczenie opłaty, określonej w tymże artykule, następuje przez naklejenie marek stemplowych na pokwitowaniu. Marki te kasuje urzędnik zapisujący treść podania do dziennika podawczego, w sposób, podany w § 5. W razie braku marek stemplowych uiszczenie wspomnianej opłaty nastąpić może gotówką w urzędzie, do którego się podanie składa; pobraną kwotę zapisuje się do księgi opłat (§ 11), a pozycję tej księgi zaznacza się w pokwitowaniu.

§ 7. Dodatkowe uiszczenie opłaty w myśl art. 24 następuje przez dostarczenie marek stemplowych urzędowi.

W razie takiego uiszczenia urząd umieszcza na podaniu notatkę: „Marki stemplowe wartości . . . dostarczono dnia . . .”

Kasowanie odbywa się w sposób, wskazany w § 5.

W razie braku marek stemplowych stosuje się analogicznie ustęp drugi § 3 oraz zaznacza się na podaniu: datę uiszczenia, pobraną kwotę i pozycję księgi opłat.

§ 8. Na świadectwach urzędowych, wydanych wskutek podania i wobec tego wolnych od opłaty (art. 34 L. 1), umieścić należy u góry notatkę: „Wydano wskutek podania L . . . /19 . . .”

§ 9. Uiszczenie opłaty od świadectw urzędowych (art. 30 — 33) następuje przez dostarczenie

urzędowi marek stemplowych, które urząd na świadectwie i kasuje. Kasowanie odbywa się przez wyciśnięcie pieczęci urzędowej w ten sposób, aby część jej znajdowała się na marce stemplowej, a część zaś poza nią; nadto należy na marce wypisać atramentem datę skasowania.

W razie braku marek stemplowych można opłatę uiszczyć gotówką w urzędzie, który wyda świadectwo. Urząd zapisuje pobraną kwotę w księgi opłat (§ 11) i zaznacza na świadectwie pobraną kwotę oraz pozycję księgi opłat.

§ 10. Dodatkowe uiszczenie w przypadkach określonych w art. 35, następuje przez naklejenie marek stemplowych na świadectwie i skasowanie ich (§ 9) przez urząd, który wydał świadectwo wobec którego świadectwo ma być użyte, albo przez którąkolwiek władzę skarbową pierwszej instancji. Obok marek stemplowych umieszcza urząd notatkę: „Marki stemplowe wartości . . . skasowano dnia . . .”

W razie braku marek stemplowych można uiszczyć gotówką. Co do zachowania stosuje się analogicznie § 3. Datę uiszczenia oraz pozycję w dzienniku kasowego względnie księgi opłat zaznacza się na świadectwie.

§ 11. Urzędy, pobierające opłaty gotówką w przypadkach, wymienionych w ustępie drugim § 3 lub §§ 6, 7, 9 i 10, prowadzą księgę opłat.

Księga ta zawierać ma rubryki dla uwzględnienia:

1. pozycji,
2. liczby, pod którą podanie zapisano do dziennika podawczego lub którą oznaczono świadectwem urzędowe,
3. nazwiska strony,
4. pobranej kwoty.

Po upływie każdego miesiąca sumę kwot, wymienionych w rubryce 4 księgi opłat, należy wnieść do kasy powiatowej.

§ 12. Ustępy 4—7 artykułu 4 rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z 12 listopada 1918 r. w przedmiocie sposobu i terminu uiszczenia opłat skarbowych, ogłoszonego w numerze 205 Monitora Polskiego, tracą moc obowiązującą.

Warszawa, dnia 16 lutego 1919 r.

Minister Skarbu:

(—) *Dr. English.*

F. 941

